KINDEREN VAN WOLVEN

LAWRENCE OSBORNE

Vertaald door Peter Abelsen

2026 Prometheus Amsterdam

Voor Ezgi Esma en Sebastien de Courtois

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met Uitgeverij Prometheus, Herengracht 48, 1015 BN Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Children of Wolves*
© 2026 Lawrence Osborne
© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Peter Abelsen
Omslagontwerp Prometheus
Foto auteur Lawrence Osborne
Zetwerk ZetSpiegel, Leerdam
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6179 8

‘Elke avond, zonder mankeren, krijg ik bezoek.
Mijn deur staat open voor ieder lied.’

PROLOOG

Olive Lake Boulevard lag voorbij de Coloradorivier, tussen de silo's en bietenvelden ten noorden van Blythe. Niemand ging daar ooit te voet over de kaarsrechte wegen met hun droge greppels en scheve telegraafpalen, vanwaar je de Chocolate Mountains kon zien als er niet te veel stof in de lucht hing. Overdag oogden die bergen grauw en naargeestig in de hitte; 's nachts waaide een koele rivierwind over de rechthoekige velden en hooibundels. Politiechef Bellows van het Colorado River Station kwam er na zonsondergang zelden, tenzij hij vanuit Brawley naar huis reed. Hij kende de eigenaren van de pakhuizen en silo's, de mannen die in de vroege ochtenddienst op de velden werkten. Tegen de ochtend rees er vaak mist op boven de rivier, die kil aanvoelde. Toen hij op een nacht om drie uur door een telefoontje werd gewekt, hing die mist als een sluier om zijn huis aan Chanslor Way. De beller was een Mexicaanse voorman die brand had gezien in de buurt van Olive Lake Boulevard en 10th Avenue.

De vlammen waren kilometers in de verte te zien, op een plek waar vrijwel niemand woonde. Er waren wat oude telefoonpalen op 10th Avenue in brand gestoken, waarbij een huisje aan het

kanaal was afgebrand. Chef Bellows stopte om zijn donut en koffie te nemen en keek naar de rook die boven de stoffige palmbomen langs 10th hing. Hij vroeg zich af wat iemand hier voor zonsopkomst tussen de winterkoninkjes en zijdevliegenvangers had te zoeken. Een kilometer verderop langs Olive Lake zag hij het verkoolde huisje bij het kanaal. Het had een erf met drie sinaasappelbomen die de woestijn trotseerden en niet door het vuur waren aangetast. Zelf smeulde het nog na. Als het om brandstichting ging, was dat een zinloze daad, want niemand zou er getuige van zijn: een act zonder publiek. Bij het kanaal aangekomen zag hij een kleine roeiboot die bij het huisje was aangemeerd. Iemand moest vanuit Colorado zijn komen roeien. Hij scheen er met zijn zaklamp op en zag blikken perziken op sap en peuken van wat joints waren geweest.

Het huisje was volledig uitgebrand en er viel weinig anders te zien tot het licht werd. Terug bij de auto zocht hij naar voetafdrukken in het zand, maar toen hij die niet vond, reed hij langzaam over de weg tussen de slavelden die als een schaduw naast het kanaal lagen. Een eind verderop zag hij een paar plastic teenslippers langs de kant van de weg. Hij stapte uit en liep door de creosootstruiken die door het kanaal tot leven waren gekomen, en luisterde: er klonk geplens in het water, en zacht maar gul gelach. Twee mensen.

Hij liep naar het kanaal en scheen met zijn zaklamp over het water. Wie daar ook aan het zwemmen waren, vielen stil en hij hoorde ze naar de kant komen. Hij riep hun toe dat ze naar de weg moesten gaan, liep er zelf ook naar terug en bekeek de teenslippers, die duidelijk van een meisje waren, en keek naar de gloed van de oude telefoonpalen op 10th. Ze waren niet meer in gebruik, maar zouden toch een rapport vergen. Wie zou er midden in de nacht afgedankte telefoonpalen in brand steken?

Er kwamen twee figuren uit de creosootstruiken tevoorschijn,

een jongen met een bos nat blond haar en een meisje in doorweekte korte broek en shirt. Ze strompelden de weg op, bedekt met nat zand. Het licht van zijn zaklamp viel op een paar gezichten van voor in de twintig, de jongen opvallend knap en zelfbewust. Hij vroeg hun wat ze daar deden.

'Zwemmen,' zei het meisje.

'En hoe zit het met die brandende palen op 10th?'

'Wij vinden ze mooi,' zei de jongen. 'Vindt u niet?'

'Ik zou zeggen dat het brandstichting van openbaar eigendom is.'

Ze hadden geen identiteitsbewijs; de chef ging terug naar zijn auto en zocht contact met het bureau via de radio. Niemand antwoordde. Hij draaide zich om en zag dat de jongen was weggeglipt. Het meisje oogde op haar gemak. Het vuur was nagenoeg uit en de hemel kleurde lichtblauw, waardoor de laatste sterren verdwenen waren. De chef vroeg of ze het koud had en een handdoek nodig had. Ze keek hem minzaam aan. Toen hij vroeg: 'Waar is je kleine Robert Redford gebleven?' glimlachte ze en zei dat hij altijd ergens heen glipte.

'Is dat zo?'

'We hadden het warm, dus zijn we gaan zwemmen. Dat is geen misdaad.'

'Nee, klopt. Maar huizen in brand steken wel.'

Hij reed haar naar het bureau en onderweg zei ze dat ze zich niets meer kon herinneren over de palen. Ze hadden behoorlijk wat 'Manhattan on the Mississippi' gedronken. Ze zei dat haar vriend niemand kwaad had gedaan. Hij hield gewoon van vuur. Hij wilde een show voor haar maken. De palen dienden nergens meer toe en de draden waren al lang losgekoppeld, dus dat maakte toch niet uit? Het huisje was van haar en in dit vrije land mocht je toch je eigen huis in brand steken?

Terug op het politiebureau was zijn assistent aan zijn ochtenddienst begonnen en chef Bellows gaf het meisje aan hem over. Ze vroeg om een sigaret en een kop koffie en legde haar blote voeten op een stoel. Bellows ging weer naar buiten en reed naar het einde van de geasfalteerde weg op 10th, waarna hij naar het kanaal aan het einde van de velden liep. Iets aan de blik in de ogen van het meisje maakte dat hij haar verwaande vriendje wilde vinden. Maar de jongen was verdwenen. De chef keerde terug naar de smeulende palen en liep een tijdje om ze heen.

Er viel een flits zonlicht over de woestijn en hij kreeg het gevoel dat hij het ongeveer begreep. Er doolden hippies en nomaden langs de Coloradorivier, ze hadden kampen in de woestenij en waren soms te zien bij Paymaster Landing, vlak bij de verlaten mijnen. Maar het meisje was maar gedeeltelijk een hippie. Terug op het bureau stond zijn assistent hem buiten op te wachten, alsof hij hem onder vier ogen wilde spreken, buiten het gehoor van hun tijdelijke gast.

'Weet je nog dat een paar jaar geleden ook palen in brand waren gestoken door leerlingen van de Sacred Valley-school bij Cibola? Dat is een school voor jongeren met een achterstand.'

'Nee, dat kan ik me niet herinneren.'

'Ik wel. Dat was ook op 10th Avenue. Ik heb ondertussen met het meisje gepraat en ze zegt dat haar vader een zakenman is in New York. Haar moeder is Turks.'

'Turks?'

'Dat zegt ze. Ze zegt dat ze op het punt staat terug te gaan naar het oosten,' zei de assistent. 'Gaan we haar aanklagen?'

'Waarvoor, omdat ze haar eigen huis in brand heeft gestoken?'

Later die dag zat de chef in cocktailbar Karma's Calling in Blythe en dacht aan het meisje, aan de manier waarop ze op blote voeten het bureau uit was gelopen terwijl er een Uber op

haar wachtte. ‘Ik stuur u wel een kaartje,’ had ze tegen hem geroepen voordat ze de deur opende. Maar waarvandaan? had hij gedacht, en dat dacht hij nog steeds.

EEN

Aan de overkant van de baai lagen de jachten van de rijken van de stad de hele zomer lang roerloos op het water, alsof ze nooit aankwamen of vertrokken. Hotel Halicarnassus lag aan de oostkant van de baai van Gündoğan, omgeven door droge heuvels en de olijfbomen die Herodotus misschien nog als kind had gekend. Als Tyler 's ochtends zijn *orta kahve* dronk, was de lucht altijd hetzelfde, droog en heet. De pijnbomen, nog geplant door de antieke Grieken, stonden in hun eigen schaduw, en beneden aan de rand van het zwemterras aten de meer energieke gasten feta en brood voordat ze zich in het water stortten. Daar hoopte Tyler Sedgewick, Amerikaan met een missie, Chana Simavi Knight te zien, net uit bed, alleen of met een vriendje. Als ze zou verschijnen, zouden zijn Celestron-verrekijker en Leica-camera klaarstaan terwijl hij de wacht hield bij het raam van zijn kamer op de bovenste verdieping van het hotel. Maar het was al ver in juli en hoewel de dagen langer werden en de onkosten die hij haar vader in rekening bracht onrustbarend werden, gingen ze voorbij zonder dat ze verscheen en begon haar vader zijn bekwaamheid als detective in twijfel te trekken.

Toen James Arthur Knight Jr. Tyler aan het begin van het jaar

foto's van zijn dochter Chana had gegeven, was de detective er meteen van overtuigd dat hij haar eerder had gezien. Hij had niets tegen Mr. Knight gezegd, maar diep vanbinnen was hij er zeker van. Misschien had hij haar een keer op straat gezien, in een bar ergens op een vergeten zomernacht, in het schemerlicht en onder invloed van alcohol. Ze hadden in dezelfde periode in New York gewoond, misschien hadden hun paden zich daar eens gekruist.

De foto's die Knight hem ter referentie had gegeven, deden Tyler denken aan een gedicht dat hij ooit op school had gelezen, over de ogen van een vrouw die leken op 'bossen die voor altijd onder de bijl liggen'. Wat geschaad is, kan niet worden verborgen. Zelfs op de foto die Tyler aan de muur had geprikt, waren de 'bossen' in die ogen te zien en te voelen. Ze keken naar hem terwijl hij na zonsondergang verdoofd van de raki onder de klamboe op het bed lag of overdag aan zijn bureau werkte. Van ergens in de verte klonk de *adhan*, de oproep tot gebed, waarschijnlijk vanuit de Tarihi-moskee in Gündoğan, en die 'echo van de doden', zoals hij het graag noemde, paste perfect bij het gezicht aan de muur. Ze was de vreemdeling die je al eens van dichtbij had gezien, maar die nooit contact met je had gemaakt, het schip dat het jouwe passeerde in de mistbank en zich niets aantrok van je vier seconden durende nabijheid.

'Weet je,' zei haar vader vaak tegen Tyler tijdens hun periodieke telefoongesprekken, 'ze is nooit over de dood van haar moeder heen gekomen.' Tyler wist niet of dit een overdrijving was of een excuus, maar het kwam hem voor dat de wond in haar ogen daar vandaan kwam. Maar ja, ieders moeder sterft. Het verklaarde niets. Het verklaarde niet waarom ze was verdwenen of waarom haar eigen familie het nodig vond om uit te zoeken waarom. Ze was 'revolutionair geworden', dat was alles wat haar vader beweerde te weten. Ze was altijd al links geweest, in oorlog met haar familie en haar sociale klasse, een vroegrijpe tiener met

kant-en-klare redenen waarom haar eigen samenleving moest worden vernietigd. De Knights waren ervan uitgegaan dat alle boekenwurmtieners een beetje zo waren. Maar Chana was haar radicalisme nooit ontgroeid. Integendeel, ze was erin gegroeid, niet eruit. Spijtig, maar wat deed je eraan? Het was een kwelling van bepaalde generaties. Ondertussen had Knight ontdekt dat het huisje waar ze met enkele kameraden had gewoond, was afgebrand in de woestijn, ergens in de buurt van een kleine nederzetting in Californië. Daarna was eigenzinnige, wilskrachtige, onmogelijk te manipuleren Chana ondergedoken.

's Ochtends bestelde Tyler een orta kahve bij de roomservice en zat hij bij de luiken van zijn open raam de terrassen van het hotel te bekijken met de Celestron die hij had gekocht in een winkelcentrum in de wijk Etiler in Istanbul, vlak bij waar hij woonde. Jonge stellen in badjassen van badstof, eenzame mannen van middelbare leeftijd, diepbruin als Onassis door een leven op jachten. Hij kende de scene in Bodrum niet, het was zijn eerste keer, maar toch kon hij zien hoe het er werkte. De Halicarnassus stond in alle frivole reisgidsen, dus bekeek hij hen als een vogelaar die wachtte tot de weggelopen Amerikaanse erfgename zou verschijnen als een zeldzame Afrikaanse vink.

Hij was intussen vertrouwd met Chana's gezicht, maar hield er onderhand rekening mee dat ze haar haarkleur had veranderd. Zelfbenoemde radicalen op de vlucht, je weet nooit hoe ver ze bereid zijn te gaan. Om de andere avond om zeven uur belde hij de bezorgde vader, die in Montauk verbleef. Knight was een zakenman die de last van een petrochemische multinational op zich had genomen en er was iets vermoeids aan hem, alsof hij een grote industriële taak had gekregen waarvoor hij van nature niet erg geschikt was. Hij werkte voor anderen. Zijn dochter leek ook een last voor hem te zijn. Chana was het resultaat van Knights huwelijk met een rijke Turkse societygirl en was daardoor zowel

in Turkije als in het land van haar vader opgegroeid. Ze was tweetalig en biculturee l, zoals veel mensen van haar generatie, en bewoog zich gemakkelijk tussen verschillende plaatsen en samenlevingen. Misschien had dit een zeldzame vorm van schizofrenie aangewakkerd. Ze was grillig, hooghartig, in hoge mate afgestemd op de noden en wensen van anderen, grillig in haar altruïsme, oprecht en manipulatief, chaotisch en geheimzinnig, een liefhebster van maskerades en schijnvertoningen.

Knight had aan het eind van het voorgaande jaar contact opgenomen met Tyler om te vragen of Cyclops Eye genegen was deze 27-jarige chimera op te sporen. Hij vroeg dit aan Tyler omdat het hem bekend was dat die op Groton Boarding School had gezeten met de man die net was benoemd tot Amerikaans consul in Istanbul, een zekere David Meltzer, die Tyler zich zeker nog zou herinneren – een connectie die Tyler in zijn voordeel kon gebruiken als hij de opdracht aannam en op verzoek van de familie Knight voor een paar maanden naar Turkije verhuisde.

'Ik ben er zeker van,' zei Knight tijdens een lange lunch voor twee in de 24 Club in de winter, 'dat ze een periode is ingegaan die ik *vagabondage* zou noemen. Wereldwijd rondzwerven. Ze kwam niet opdagen voor een familiebruiloft in Maryland. Er waren aanwijzingen dat ze in Bali was. Er was zelfs een creditcardtransactie in Shanghai vanuit een bar genaamd Sober Company.'

'En u hebt haar al een jaar niet gezien?'

'Mijn mensen hebben gezocht naar creditcardtransacties. Maar die zijn schaars. Ze lijkt contant te betalen.'

'Waar was de laatste transactie?'

'Turkije. Dat is niet verwonderlijk. Ze heeft connecties in Istanbul, ze kan zich daar mengen, spreekt de taal als een native speaker. Maar probleem is dat ik geen professionele Turkse speurder achter Chana aan wil sturen. Ik heb iemand nodig die kan doorgaan voor een argeloze toerist.'

En dat zou ik dus zijn, dacht Tyler.

Hij wilde niet zeggen dat hij zich David Meltzer nauwelijks herinnerde. Hij wilde de opdracht en hij vond het prima om mee te spelen met deze praatgrage egoïst die krabravioli in zijn mond propte terwijl hij praatte. Hij zei dat hij zeker een argeloze toerist kon spelen.

'Niet spelen, Tyler. Er een zijn. Ik wil dat je haar vindt, maar niets onthult. Word gewoon vrienden met haar als je kunt. Ik wil dat je erachter komt waarom ze voor haar eigen verdwijning heeft gekozen.'

'En dan?'

'Mij informeren, Tyler, mij informeren. Ik wil op de hoogte worden gehouden. Ik geloof dat je haar vertrouwen kunt winnen, ook al ben je een wat opzichtige speurneus.'

'Een wat?'

'Laat maar. Ik dacht dat je je daar als een gewoon persoon kon voordoen. Een schrijver. Een rondzwervende schrijver. Dat zou ze leuk vinden. Ze zou het aantrekkelijk vinden. Kun je dat klaarspelen?'

'Dat lijkt me makkelijker dan een argeloze toerist.'

'Goed zo. Ik betaal je het dubbele van wat je bij dat ellendige bureau van je verdient. Ik zorg ook voor een leuk onderkomen in Istanbul. Het zal lang niet slecht zijn. Het zal verfrissend zijn. Zie het als een werkvakantie.'

Daarna hadden ze door Bryant Park in de sneeuw gewandeld, waar Knight zijn frustraties de vrije loop liet. Het was een lastige kwestie, zoals families altijd zijn. De familie Simavi in Istanbul had niet bepaald geholpen. Ze beweerden Chana al jaren niet meer gezien te hebben. Ze was net zo vervreemd van hen als haar moeder dat was geworden nadat ze met een Amerikaan was getrouwd. Knight wilde zelf weten wat Chana echt dacht, wat er met haar mis was gegaan. Op deze manier zou hij het 'binnen de

familie' houden, zij het niet in de feitelijke familie. Hij voegde nog iets toe dat eigenlijk privé was, en wat de bredere familie niet wist. Toen ze vijftien was had hij haar naar een strenge kostschool in de woestijn van Californië gestuurd, een therapeutische heropvoedingsinstelling, zoals ze het noemden. Het was een plek die afgesloten was van de buitenwereld, waar eigenzinnige kinderen van rijke ouders leerden hun leven weer op de rails te krijgen. Ze werden weggehaald uit hun bevoorrechte milieu, waar drugs en seks aan de orde van de dag waren, en gedwongen om telefoons en media op te geven, stallen schoon te maken, in koude rivieren te zwemmen en een strikte zwijgplicht in acht te nemen. Het was een harde remedie voor de kwalen van hun tijd en hij had zich vaak afgevraagd of het meer kwaad dan goed had gedaan.

'Toen ze er op haar achttiende uitkwam, was ze gewelddadiger – ik bedoel mentaal gewelddadiger – dan toen ze binnenkwam. Het enige goede was dat ze drie jaar lang geen cocaïne had gebruikt.'

Tyler zou hem kunnen informeren over de huidige geestestoestand van zijn dochter, zonder haar minachting op te wekken als ze later in haar leven zou ontdekken dat haar vader haar in de gaten had gehouden. Hij wilde haar respect behouden, als dat überhaupt mogelijk was. Respect, herhaalde hij steeds terwijl hij door de sneeuw stapte om de plassen te ontwijken, was de hoeksteen van elke relatie. 'Net zoals ik jou respecteer, Tyler. Ik weet dat je collega's vol lof over je zijn.'

Dat waren ze niet. Tylers carrière had zich niet ontwikkeld als verhoopt. Beschaamd en gefrustreerd als hij daarover was, had hij het liefst klussen in het buitenland: hij voelde dat zijn aanzien bij Cyclops daalde naarmate zijn afnemende enthousiasme zichtbaarder werd.

De afgelopen jaren had hij voornamelijk huwelijkszaken ge-

daan voor cliënten uit New York en omgeving, waarbij hij zich had gewaagd aan een observatieklus in Monaco rond een buitenechtelijk Amerikaans kind, en later naar Brazilië voor een verzekeringsfraudezaak. Zijn slagingspercentage over de afgelopen twee jaar was 60-40. Hij had zijn partners laten weten dat deze buitenlandse opdrachten hem veel beter bevielen dan het bespioneren van echtelieden in hotels in Manhattan. Toen de Knight-zaak binnenkwam en ze bespraken hoe ze die zouden aanpakken, overdreef Tyler dat hij op Groton had gezeten met David Meltzer, de consul in Istanbul.

De sociale achtergronden van Tyler en Meltzer lagen ver uiteen, maar Tyler herinnerde zich een slungelige ijshockeyspeler en schuchtere rijkeluiszoon met wie hij sporadisch in aanraking was gekomen. Ze hadden in hetzelfde jaar gezeten. Zijn collega's dachten dat de consul kon ingrijpen als het moeilijk zou worden. Meltzer was als twintiger een beroemde advocaat in Manhattan geworden, terwijl Tyler in de stad woonde en bij Cyclops was gaan werken, maar ze hadden elkaar een paar keer in bars gezien, of beter gezegd: Tyler had Meltzer gezien. Meltzer had een centrale plaats verworven in de homoscene, terwijl Tyler was afgedreven naar het alledaagse bestaan van een privédetective. Vanuit deze sterk uiteenlopende perspectieven hadden ze nauwelijks raakvlakken en Tyler had nog altijd een gevoel van minderwaardigheid ten opzichte van de jaargenoot wiens vader het jaarlijkse Alfred Smith-diner bijwoonde. Veel meer was hij niet over hem aan de weet gekomen.

De vader was een bankier met politieke connecties, zijn moeder was mogelijk een vriendin van CZ Guest geweest. Er werd gezegd dat ze op zeer jonge leeftijd op foto's van het Black and White Ball was verschenen. Maar beide ouders bleven ondoorzichtig. David zelf stond ook op te grote afstand om duidelijk te worden, hij was niet helemaal echt, net zoals de Knights niet

helemaal echt waren. Ze kwamen uit hetzelfde aquarium, fraaie vechtvissen die alleen vanaf de andere kant van het glas konden worden bekeken.

Tyler gaf tijdens hun wandeling in de sneeuw aan Knight toe dat hij geen idee had welke connecties Meltzer had gebruikt voor zijn positie als consul, maar dat die zeker ook het resultaat was van Meltzers talent voor het boeken van sociale opgang. 'Blaas de vriendschap dan maar nieuw leven in,' had Knight gezegd. Een sociale klimmer en charmante consul werd vast omgeven door een weelde aan intriges en pikante verhalen waaruit een ondernemende detective iets kon opmaken wat wel eens verband zou kunnen houden met een rijke jonge vrouw die niet voor onbepaalde tijd onzichtbaar kon blijven. Maar zelfs als de consul zich gesloten zou tonen, was Knight er zeker van dat Tyler uiteindelijk met iets concreets zou komen. Hij hoefde alleen maar rond te hangen in het uitgaansleven van de stad.

'De consul zal je waarschijnlijk met open armen ontvangen en je in zijn kring opnemen. Oude Grotonians blijven bij elkaar. Het is belachelijk dat ik het zeg, maar ik vind het leuk.'

Dus verhuisde Tyler naar Istanbul, waar hij niemand kende maar graag zijn schamele flat in de West Village voor opgaf. Hij vond een huis dat op hem wachtte in een zijstraat op de top van de Etiler-heuvel en begon zijn prooi na te speuren. Een tijdlang zonder resultaat.

Toen Knight hem liet weten dat Chana met haar creditcard had betaald in het Halicarnassus, vloog hij naar Bodrum en nam een kamer in hetzelfde hotel. Tot zijn verbazing verscheen ze echter niet en was er ook geen spoor van haar te vinden in het hotelregister. Ze gebruikte natuurlijk een valse naam. Er waren genoeg Amerikaanse meisjes die alleen reisden, maar geen van hen kwam overeen met haar beschrijving.

Geen bossen die gekapt werden, geen angstige eenlingen die op betere tijden leken te wachten. Het maakte Tyler minder uit dan het had moeten doen, want hij werd betaald en hij begon te genieten van het dolce far niente van een Turkse zomer. Het ontging hem niet dat als Chana Knight verdwenen was, hij dat ook was. Haar verdwijning had zijn eigen verdwijning in gang gezet.

Hij vroeg zich af hoe het zat met deze onmiskenbaar disfunctionele familie. De vader was een lompe en rancuneuze tiran tegenover de mensen die voor hem werkten. Geen wonder dat zijn vervreemde dochter was verdwenen – waarschijnlijk om haar eigen geestelijke gezondheid te redden.

Elke dag nam hij na de koffie een elektrische fiets en reed langs de cafés van Gündoğan of Türkbükü voor een kans Chana Knight te zien. Hij zag haar nooit, maar dat deerde hem niet echt. De zomerse hitte was aangebroken en daarmee ook de instroom van rijken uit Istanbul, de dikke mannen met jachten en de vrouwen met persoonlijke kappers. De stralend blauwe dagen waren terug na een lange winter en langs de weg rook het naar citroenen. Terwijl hij ijsjes en *îles flottantes* at op kosten van iemand anders, bedacht hij dat er ergere manieren waren om de hete maanden door te brengen. Hij besefte dat het niet uitmaakte of hij haar zou vinden of niet. Hij had uitstel van de oplopende rekeningen en schulden thuis. Het was ook geen realistische missie. Hij zou de verloren dochter vast nooit ontdekken in de toeristenmassa's die zich als dorstig vee aan de rand van de Middellandse Zee hadden verzameld. Met een onbezorgd hart had hij daarom een kleine tas gepakt met een verrekijker, bandana's en de verzamelde gedichten van Nazim Hikmet.